

DE BENDE VAN VIER MAAL ZEVENTIG

Toneelstuk in drie bedrijven

door

RIEN BUUNK

**TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl**

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BENDE VAN VIER MAAL ZEVENTIG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIEN BUUNK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Willem Derksen - 70 jaar, voormalig mijnwerker.

Katrien Vermeulen - 70 jaar, weduwe en voormalig bankmedewerkster.

Albert van Arnemuiden - 70 jaar, en voormalig politie man.

Matthieu Jansen - 70 jaar, en voormalig inbreker.

Ansje Arents - verpleegkundige.

Nellie van Eck - rechercheur van de politie.

Klaas van Assen - directeur bejaardencentrum.

DECOR:

Het toneelstuk speelt zich af in de woonkamer van Huize Ochtendgloren. Het toneel is uitgerust als een zitkamer met ergens een hoge tafel met stoelen en een zitje. Verder staat er een telefoon en een bank waar iemand onder kan kruipen als hij wordt opgetild, verder moet er bij de bank een grote bloempot staan. Op het toneel moet er links en rechts een deur zijn.

EERSTE BEDRIJF

1^e tafereel

Het eerste bedrijf speelt op een gewone werkdag. Katrien zit op het toneel en leest een brief als Willem binnenkomt.

Willem

WILLEM: (*Kortaf*) Goedemorgen Katrien.

KATRIEN: Goedemorgen Willem. Goed geslapen?

WILLEM: (*Bromt*) Ik slaap altijd goed.

KATRIEN: Dat komt er anders niet echt gezellig uit.

WILLEM: Niets aan te doen. (*Ziet brief*) Kijk eens aan, nog een echte ouderwetse brief.

KATRIEN: Hoezo, ouderwets?

WILLEM: Tegenwoordig doet iedereen dat via de computer, email, app's en weet ik wat nog meer.

KATRIEN: (*Onzeker nadenkend*) Ja ja.

WILLEM: Is het een brief van een familielid?

KATRIEN: (*Opgetogen*) Ja, deze is van mijn dochter.

WILLEM: Wie stewardess is?

KATRIEN: Ja, die bedoel ik. Oh, ik ben zo blij voor haar.

WILLEM: (*Nonchalant*) En waarom dan wel?

KATRIEN: (*Blij*) Voor dat ik je dat ga vertellen moet ik je wel het hele verhaal vertellen, anders begrijp je het niet.

WILLEM: (*Moedeloos*) Vooruit dan maar. Laat maar horen.

KATRIEN: Wij, mijn man zaliger en ik, waren altijd bang dat ze niet aan de man zou komen. Altijd maar bezig met haar carrière, bijna geen tijd voor andere dingen. Tot 2 jaar geleden.

WILLEM: (*Ongeïnteresseerd*) Wat is er twee jaar geleden gebeurd?

KATRIEN: Ze schreef toen in een keer dat ze getrouwd was met een piloot. Oh, het was gewoon een wonder.

WILLEM: (*Kijkt naar Katrien en dan richting publiek*) Als ze op haar moeder lijkt is dat inderdaad een wonder.

KATRIEN: (*Heeft niets gehoord*) En nu schrijft ze dat ze zwanger is van die piloot. Vind je dat niet grappig.

WILLEM: (*Kijkt Katrien aan*) Weet je wat pas echt grappig zou zijn?

KATRIEN: (*Belangstellend*) Nee, wat dan?

WILLEM: (*Lachend*) Als ze zwanger was van de (*Nadruk*) automatische piloot.

KATRIEN: Er is ook geen goed woord met jou te wisselen.

Albert

ALBERT: *(Op met een krant)* Goedemorgen.

KATRIEN: Goedemorgen meneer van Arnemuiden.

WILLEM: Goedemorgen Albert.

KATRIEN: Heb je de krant al uit?

ALBERT: Nee, ik ben er nog niet eens aan begonnen.

KATRIEN: Mag ik, als je hem uit hebt, de puzzel dan hebben?
(Willem schudt mismoedig zijn hoofd)

ALBERT: Geen probleem. Als ik hem gelezen heb krijg jij de pagina met de puzzels. *(Gaat zitten)*

Matthieu

MATTHIEU: *(Op met een andere krant)* Iedereen een goedemorgen gewent. *(Iedereen groet hem op zijn eigen manier)*

WILLEM: Heb je de krant al gelezen Matthieu?

MATTHIEU: Nee, ik moet er nog aan beginnen.

WILLEM: *(Grinnikend)* Als je hem uit hebt mag ik dan het gedeelte *(Guitig)* met de contactadvertenties?

MATTHIEU: Ja hoor, jij mag straks de contactadvertenties hebben.

KATRIEN: Het is toch treurig. Zo'n ouwe vent die de contactadvertenties zit na te kijken.

WILLEM: Weet je wat treurig is? Seks op de tv.... en er dan afvallen, dat is pas treurig. *(Lachen)*

MATTHIEU: Alsjeblieft Willem, niet weer de hele dag van die flauwe grappen.

WILLEM: Laten we alsjeblieft een beetje blijven lachen Matthieu, verder is er in dit leven al niet zoveel te lachen. *(Iedereen behalve Willem zit te lezen. Willem kijkt van links naar rechts)* Als ik dat geweten had, dan had ik mijn playboy meegenomen. *(Lachen)*

ALBERT: *(Kijkt op uit de krant)* Als jullie dit nieuws horen zal jullie het lachen wel vergaan.

MATTHIEU: Wat is er aan de hand?

ALBERT: De pensioenen worden verlaagd.

WILLEM: *(Kwaad uitroepend)* Wat..., alweer?

ALBERT: Ja, de regering heeft blijkbaar geld nodig.

WILLEM: Ja, wie niet. Maar waarom moet het altijd van dat kleine hoopje van mij. *(Mismoedig)* Nou ja, een hoopje kun je het nauwelijks noemen. Waarom halen ze het niet bij die bankdirecteuren van de grote hoop.

MATTHIEU: *(Verontwaardigd)* Het is gewoonweg niet te geloven. Mijn ouwe buurman heeft een aantal maanden geleden een plakkaat op zijn raam geplakt. Daar stond op: beste inbreker, u komt te laat. De regering is u hier al voor geweest.

KATRIEN: Hoe kan de regering nu zoiets doen. Van een kale kip kun

je toch niet plukken.

WILLEM: Nee, maar je kunt hem nog wel een poot uitdraaien.
(*Lachen*)

MATTHIEU: Je kunt nu wel lachen Willem, maar dit gaat jou ook geld kosten.

WILLEM: Maakt mij niet uit. Door de crisis is bij mij het licht aan het eind van de tunnel al lang geleden uitgeschakeld. (*Matthieu schudt mismoedig zijn hoofd*)

KATRIEN: Is er dan niets waar jij mee zit Willem?

WILLEM: Ik kan me alleen ergens druk om maken als ik er ook invloed op kan uitoefenen, anders heeft het geen enkele zin om je er druk om te maken.

KATRIEN: Ik maak me er wel druk om. Aan het eind van mijn pensioen hou ik nu al een stukje maand over. Als ze zo doorgaan is mijn pensioen al op voordat de maand is begonnen.

MATTHIEU: Maak dan je borst maar nat Katrien.

WILLEM: Dat is een opmerking beneden de gordel.

MATTHIEU: Hoezo?

WILLEM: (*Kijkt naar Katrien*) Nou, haar borsten...

MATTHIEU: (*Geërgerd*) Ach man. In ieder geval kan Katrien ze nat maken.

KATRIEN: Hoezo?

MATTHIEU: Ik lees hier in mijn krant dat die zelfde regering ook nog een keer de belastingen gaat verhogen.

ALBERT: (*Verbaasd*) Daar heb ik in mijn krant nog niets over gelezen.

MATTHIEU: Zal wel op een volgende bladzij staan. Als ze het in hapklare brokjes serveren, dan komt het niet zo cru over op de lezer.

KATRIEN: (*Verdrietig*) Hoe is het toch mogelijk dat de regering zo iets doet. Ik kan er wel van janken.

WILLEM: Mens, maak je toch niet zo druk. Die portemonnee van mij is al jaren net een ui. Als ik hem open doe, springen mij de tranen in de ogen.

ALBERT: (*Kijkt hoofdschuddend naar Willem, dan richting publiek*) Helaas heb je ook nog mensen die niet gewoon arm zijn maar ook nog arm van geest.

WILLEM: Niet zo mopperig Albert. We moeten gewoon de touwtjes in handen nemen, de eindjes aan elkaar knopen en vervolgens de knopen doorhakken.

KATRIEN: (*Kijkt onnozel en niet begrijpend naar Willem*) Sorry... Willem, ik kan je even niet volgen?

MATTHIEU: Niet op reageren Katrien, hij snapt het zelf ook niet.

KATRIEN: *(Niet begrijpend, een beetje onnozel)* Oh.....

WILLEM: Ja, jullie kunnen nu wel zo zielig doen de hele tijd. Maar als jullie het allemaal echt zo erg vinden, dan moet je er wat aan doen.

MATTHIEU: Makkelijk gezegd Willem.

ALBERT: Ik ben het met Matthieu eens Willem. Laat eens horen wat voor een voorstel jij hebt.

WILLEM: Ik heb helemaal geen voorstel. Maar dat gepraat over de ene na de ander korting heeft ook geen zin, het veranderd er niets door. Het enige dat je bereikt is dat iedereen saggerijng wordt.

MATTHIEU: Daar moet ik jou weer gelijk in geven Willem.

KATRIEN: Maar toch heeft Willem gelijk. We moeten iets doen, we kunnen dit toch niet zo maar pikken.

MATTHIEU: En wat wilde je dan gaan doen? Demonstreren in Den Haag?

KATRIEN: *(Onzeker)* Zou toch kunnen. Als we maar met genoeg mensen zijn en we dreigen bij de verkiezingen allemaal op een andere partij te stemmen.

WILLEM: Of op een andere partij stemmen wat zou uitmaken. Van de ene partij moet je de rekening gewoon betalen en de andere partij pakt je gewoon je geld af. Luister Katrien, politici zijn net duiven. Voor de verkiezingen zitten ze op de grond en vreten ze uit je hand. Na de verkiezingen vliegen ze hoog over je heen en schijten ze op je.

KATRIEN: Maar ik zeg toch niet dat we op de Dierenpartij moeten stemmen. *(Willem heft de handen uit wanhoop ten hemel)*

ALBERT: Willem heeft gelijk Katrien. Demonstreren heeft niet echt nut. Als we al iets doen, dan moet het heel wat anders zijn. Iets wat ze niet snel vergeten.

KATRIEN: Ik heb in de krant iets gelezen over een tehuis waar de bewoners het bejaardentehuis hadden bezet en daardoor hun zin kregen.

WILLEM: En jij wilde dit bejaardentehuis ook bezetten.

KATRIEN: Zou toch kunnen.

WILLEM: Mens, denk toch even na. Als we hier de zaak bezetten zegt de directeur: laat ze maar. Zodra ze honger krijgen komen ze wel naar buiten.

KATRIEN: Het was maar een idee. *(Grote ogen)* De directeur.....

ALBERT: Wat is er met de directeur?

KATRIEN: Als we die nu eens gevangen nemen...., en dan zeggen we dat ze hem terug kunnen krijgen voor een hoop geld.

WILLEM: (*Hoofdschuddend*) Geen kans van slagen Katrien. Als we de directeur gevangen zouden nemen en we vragen om losgeld, dan zeggen ze: jullie krijgen het dubbele als jullie hem houden.

KATRIEN: (*Serieus nadenkend*) Zou je denken?

WILLEM: (*Wanhopig zijn gezicht in zijn handen verbergen*) Ja Katrien, dat denk ik.

ALBERT: Hou er maar over op Katrien. Het zal je niet lukken iets te bedenken wat ons kan helpen. De macht van de politiek is gewoon te groot. Wat kunnen vier bejaarden daar nu tegen uitrichten.

MATTHIEU: Dat moet je niet zeggen Albert. Zelfs de kleinste zandkorrel kan irritant zijn in je bed.

ALBERT: Daar hebben we onze filosoof en inbreker weer. Ik begrijp niet dat je hier in dit bejaardentehuis zit en niet ergens op de Bahama's.

MATTHIEU: (*Opgeheven vinger*) Dat heet tegenwoordig geen inbreker meer, maar een deurwaarder zonder papieren.

ALBERT: Onzin, je was een inbreker, gewoon een inbreker.

MATTHIEU: (*Schouderophalend*) Als jij daar gelukkig van wordt. (*Nadenkend*) Als die laatste inbraak maar goed gegaan was, dan zat ik nu daadwerkelijk op de Bahama's.

WILLEM: Wat is er eigenlijk fout gegaan bij die laatste inbraak?

MATTHIEU: (*Geneerd zich*) Dat maakt niet uit.

ALBERT: (*Lachend*) Dat kan ik je wel vertellen. Hij had een nieuwe maat en die wist een bank, daar kon je zo binnenlopen en met de buit zo weer naar buiten lopen zonder dat iemand het zou merken.

MATTHIEU: (*Geërgerd*) Je hoeft dat hele verhaal niet opnieuw te vertellen.

WILLEM: Maar ik ken dat verhaal niet, dus vertellen maar.

ALBERT: (*Lachend*) Alleen zijn nieuwe maat was niet de slimste. Hij had het namelijk over de spermabank.

WILLEM: Wat zeg je?

ALBERT: Je hebt het goed gehoord hoor. De heren wisten echter niet dat daar overal camera's hangen dus het was een koud kunstje om ze op te pakken. Toen we ze eenmaal te pakken hadden kwamen we er van zelf achter wat Matthieu nog meer op zijn kerfstok had. Omdat die sukkel overal visitekaartjes had achter gelaten.

WILLEM: Visitekaartjes?

ALBERT: Ja, veel inbrekers doen dat om de politie te pesten. Ze denken dat de politie hun toch niet te pakken krijgt.

ALBERT: Ja, nou weten we het wel.

KATRIEN: En nu zitten jullie in het zelfde bejaardentehuis. Hoe is het

mogelijk.

ALBERT: Ja, wat wil je. De politie kwam er te laat achter dat de beheerder van het pensioenfonds ook niet helemaal zuiver op de graad was. Met als gevolg dat de pensioenen maar gedeeltelijk konden worden uitbetaald. Anders had ik nu ook ergens in het zonnige zuiden gezeten.

WILLEM: (*Wijst naar Matthieu*) Had je hem misschien beter zijn gang kunnen laten gaan en de buit verdelen. Dan zouden jullie nu allebei in het zonnige zuiden zitten.

ALBERT: Als ik van te voren had geweten hoe ze met hun gepensioneerde politieagenten zouden omgaan had ik dat misschien ook wel gedaan.

MATTHIEU: Nou niet zo klagen, je zit droog, hebt voldoende te eten en elke dag een krantje. Wat wil een mens nog meer.

ALBERT: (*Kwaad*) Wat ik wil..., wat ik wil? Ik wil ook wel eens een keer luxe op vakantie kunnen gaan naar de zon, zonder drie jaar te moeten sparen en vervolgens toch elk dubbeltje drie keer te moeten omdraaien.

WILLEM: (*Droog*) Als alle plannen van de regering door gaan heb je dat probleem niet meer.

ALBERT: Hoezo?

WILLEM: Als alles doorgaat moet je in het vervolg vijf jaar sparen voor je weer op vakantie kunt. (*Lachen*)

ALBERT: Maar waarvoor heb ik nou mijn hele leven gewerkt? Nou, vertel mij dat eens. Na veertig jaar hard werken zit ik in het zelfde bejaardentehuis als Matthieu.

MATTHIEU: Ja, en wat wil je daar mee zeggen?

ALBERT: Jij hebt je hele leven geen dag gewerkt en jij zit ook hier.

MATTHIEU: Nou nou, geen dag gewerkt. Dat vind ik wel een heel gemene opmerking. Ik heb ook wel gewerkt hoor.

WILLEM: (*Droog*) Nachtdiensten gelden niet voor inbrekers.

KATRIEN: Hoe komt het eigenlijk dat je hier zit Matthieu?

MATTHIEU: Een oudoom heeft mij een erfenis nagelaten en daardoor kan ik het verblijf hier bekostigen. Maar als die regering van ons zo door gaat is het nog maar de vraag of ik het financieel kan blijven bolwerken.

KATRIEN: Helaas Matthieu, dat geldt voor ons allemaal. Onze pensioenen worden als maar lager en de kosten voor het verblijf hier als maar hoger.

WILLEM: (*Droog*) En we zijn weer bij het uitgangspunt aangekomen.

KATRIEN: Geef jij dan eens aan wat we moeten doen om aan iets meer geld te komen. Zodat we niet altijd zuinig moeten zijn.

WILLEM: Dat is heel gemakkelijk.

KATRIEN: Oh ja? Hoe dan?

WILLEM: Je moet een bank overvallen, daar is geld genoeg. Aan de overkant van de straat staat er een. We wandelen naar binnen, drukken ze een pistool onder de neus en eisen geld. En vervolgens gaan we er snel vandoor. *(Iedereen praat vervolgens door elkaar)*

ALBERT: De gedachte alleen al.

MATTHIEU: Hoe kom je op zo'n idee.

KATRIEN: *(Onnozel)* Ik kan er helemaal niet snel van door gaan. *(Verduidelijken)* In verband met mijn spataderen. *(Willem kijkt haar aan en zucht diep. Iedereen duikt weer in zijn krant of brief. Vervolgens kijkt Matthieu op uit zijn krant opent zijn mond of hij wat wil zeggen en besluit vervolgens toch maar niets te zeggen. Daarna doet Katrien precies het zelfde en uiteindelijk doet ook Albert het zelfde. Willem heeft het geheel gadegeslagen)*

WILLEM: *(Tegen het publiek)* Ik heb het idee dat ik in een aquarium zit.

ALBERT: Hoe dat zo?

WILLEM: Het was net of alle vissen naar adem zat te happen. Alleen zijn het geen goudvissen. *(Lachen)*

Ansje

ANSJE: *(Op met koffieblad, kopjes en dergelijke)* Goedemorgen allemaal. *(Iedereen groet op zijn eigen manier)* En hebben we al zin in koffie?

WILLEM: *(Sarcastisch)* Nee, Ansje. We vinden het veel te fijn om hier op een droogje te zitten.

ANSJE: Zijn we weer lekker mopperig vandaag, meneer Derksen.

WILLEM: Ikke niet. Maar jij bent wel heel erg opgewekt vandaag.

ANSJE: Wat wil je. Nog twee dagen werken en dan ga ik op vakantie.

KATRIEN: Oh leuk, waar ga je naar toe?

ANSJE: We gaan naar Gouda.

WILLEM: *(Ongeïnteresseerd)* Tsjonge, dat is een eind weg. Weet je zeker dat je de weg er naar toe kunt vinden?

ANSJE: Nee, die bedoel ik niet. Ik bedoelde Gouda in Zuid-Afrika.

KATRIEN: *(Niet begrijpend vragend)* Ligt Gouda in Zuid-Afrika? Ik dacht dat Gouda in Nederland lag en dat ze er kaarsen maakten.

WILLEM: *(Droog)* Katrien, jij hebt zeker nog nooit gehoord van Donker Afrika.

KATRIEN: *(Snapt het)* Oooh, vandaar die kaarsen natuurlijk.

WILLEM: In een keer goed Katrien. *(Tegen Ansje)* Doe mij maar een ontzettend sterk bakkie koffie. Ik heb zo'n idee dat ik die vandaag wel nodig ga hebben.

ANSJE: Ik zal voor jullie allemaal een kopje koffie ingieten. (*Giet voor iedereen een kop koffie in*) Zo, ik zal de kan maar laten staan. Als jullie dan nog zin hebben in een tweede kopje, kun je dat zelf pakken. Ik ga nu eerst even naar de andere afdelingen. (**Af**)

ALBERT: Kijk dat bedoel ik nu.

MATTHIEU: Wat bedoel je?

ALBERT: Ansjie gaat op vakantie naar Zuid-Afrika. Dat zou ik ook wel willen.

WILLEM: Vraag of je mee mag.

KATRIEN: (*Twijfelend*) Ik weet niet of ik daar wel heen zou willen. Als het er echt zo donker is als Willen zegt.

ALBERT: (*Schud moedeloos zijn hoofd*) Ja hoor Katrien, het is daar altijd donker.

WILLEM: (*Richting het publiek*) En een echt licht is ze zelf ook niet.

ALBERT: Ik heb ook altijd graag naar Zuid-Afrika gewild, maar met dat pensioen van mij lukt dat niet. Ik ben al blij dat ik één keer in de drie jaar een weekje naar Spanje kan.

WILLEM: (*Steekt de vinger vermanend op*) Vanaf nu, dankzij onze regering, een keer in de vijf jaar.

ALBERT: (*Mokkend*) Het is niet eerlijk. Mijn hele leven gewerkt..., en wat heb ik. Een pensioen om net niet van dood te gaan, maar ook niet voldoende om goed van te kunnen leven.

MATTHIEU: Ik ben het helemaal met je eens Albert.

ALBERT: Ja, daar heb ik nogal wat aan. Jij hebt je hele leven niet gewerkt.

WILLEM: (*Droog*) Dat moet je niet zeggen. Ik denk dat hij meer nachtdiensten heeft gedraaid dan jij. (*Nadenkend*) He, volgens mij praat ik mij zelf nu tegen.

MATTHIEU: (*Hem gelijk geven*) Dat bedoel ik Willem.

WILLEM: Wat maakt het ook uit. Albert is tenminste nog hele dagen bezig met zijn oude politiewerk.

ALBERT: (*Verwonderd*) Met mijn oude politiewerk?

WILLEM: Ja, opsporingswerkzaamheden.

ALBERT: (*Verbaasd*) Ik..., opsporingswerkzaamheden...?

WILLEM: (*Lachend*) Iedere dag zoek jij je bril, je wandelstok, je valse tanden, je sleutels.

ALBERT: (*Hoofdschuddend*) Inderdaad, wat maakt het ook uit. (*Iedereen gaat weer lezen. Willem kijkt een beetje in het rond*)

KATRIEN: (*Legt brief neer*) En toch is het misschien niet zo'n gek idee van Willem.

MATTHIEU: Wat bedoel je Katrien?

KATRIEN: (*Schuchter*) Die bank overvallen. (*Iedereen kijkt elkaar*)

even aan en dan tegelijkertijd)

MATTHIEU: *(Schaapachtig lachend)* Ach, het idee.

ALBERT: *(Grinnikend)* Bespottelijk.

WILLEM: Blijf maar lekker verder dromen. *(Iedereen duikt weer in krant of brief. Maar om de beurt kijkt iedereen over de krant en kijkt naar de anderen)*

MATTHIEU: Misschien.... *(Iedereen kijkt elkaar weer aan)*

ALBERT: *(Hoofdschuddend)* Nee, het zou niets worden.

WILLEM: Nee, zeker niet.

KATRIEN: De gedachte alleen al. *(Iedereen duikt weer in de krant of brief)*

WILLEM: En toch...

ALBERT: Ja, hoe langer ik er over na denk...

MATTHIEU: Het is misschien toch nog niet zo'n gek idee...

KATRIEN: Nee, misschien toch niet.

WILLEM: *(Gehaast)* Ho, wacht eens even. Dat wat ik net vertelde, bedoelde ik niet serieus.

ALBERT: Hoezo bedoelde je dat niet serieus?

WILLEM: Ik bedoelde dat er toch een manier moet zijn om aan geld te komen. En dan bedoel ik niet meteen om al schietend een bank binnen te gaan en om geld te vragen.

ALBERT: Ik bedoelde het anders wel zo, alleen dan zonder dat schieten.

WILLEM: Nou, dat kan dan een heel bijzondere bankoverval worden. Ik zie het al voor me in opsporing verzocht. *(Doet de presentatrice na)* De overvallers zijn gevlucht met behulp van rollators. Hier ziet u een voorbeeld. Heeft een van u deze rollator gezien of kent u iemand die zo'n rollator bezit, neem dan contact op met de politie bij u in de buurt.

ALBERT: Ik wil ook niet zeggen dat we de bank gewoon moeten binnen wandelen.

WILLEM: Wat was je dan van plan? Bellen en vragen of ze de kassalade op de stoel willen zetten.

ALBERT: Nee, natuurlijk niet. Over de manier moeten we eens rustig gaan nadenken.

WILLEM: Ik zie er nog van alles van komen.

KATRIEN: Maar Willem, zou jij dan niet wat extra geld willen hebben?

WILLEM: Ik denk dat het veiliger is om met de daklozenkrant bij de Aldi te gaan staan. Bovendien zou dat wel eens meer kunnen opleveren dat dit soort onzinnig gepraat.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto